

Colofon
Stichtingsbestuur
Voorzitter
Ir. M. L. W. Vehmeijer-Verloop
Secretaris
Mr. H. M. de Mol van Otterloo
Penningmeester
Drs. A. S. Lindenberg RA
Bestuursleden
Drs. B. J. Surle
Dr. M. Van Beurden
Manager Gasthuis
Ariëtte van de Steeg
Assistent manager Gasthuis
Danielle Zappeij

Deze nieuwsbrief

is een uitgave van

Stichting Gasthuis

Het is niet de eerste keer, maar wij hebben weer iemand met een lintje in ons midden. Ada de Kleijn-Schaefer is 'Lid in de orde van Oranje Nassau'. Twee weken eerder had zij nog overtuigd gezegd dat zij daaraan niet zou meedoen, maar afgelopen 25 april kreeg Ada de Kleijn-Schaefer het lintje uitgereikt op het Stadhuis van Zaanstad. Vol trots laat Ada een blauwe koffer zien met een gouden letter 'W' van onze koning erop. Daarin zit een oorkonde, een lint met een medaille plus een zelfde maar dan in miniatuur en een lintje. Daarbij is een boekwerk met het draagvoorschrift met strenge regels.

'Ik had echt niet door dat ik een lintje zou krijgen, en was ook niet met een smoesje naar het stadhuis gelokt. Onze jongste zoon werkt aan de VU en zou een lezing geven in het Intell Hotel wat tegenover het stadhuis van Zaanstad staat. Ik had hem de weken daarvoor van alle informatie over zijn onderwerp voorzien, zodat hij goed geïnformeerd was. Ik mocht daarbij aanwezig zijn, maar er werd mij gezegd dat ik het hotel alleen binnen mocht met een badge wat ik op het stadhuis moest halen.'

Vrijwilliger in het Gasthuis is niet het enige vrijwilligersbaantje dat Ada deed en doet. Al op jonge leeftijd kreeg zij het met de papepel ingegoten. Haar ouders hadden een bloemenkwekerij in Amstelveen en elke week verzorgden zij de bloemen in de kerk voor de zondagsvieringen en voor trouwerijen en uitvaarten. Die bloemen werden de kerk geschonken. Ook had zij een oom die in Afrika vrijwillig werkte. Twintig was zij, toen zij begon met het helpen van haar ouders. Daarmee zette zij de eerste stap naar een leven vol vrijwilligerswerk. Later is zij ook voor de Sint Anna Stichting voor katholiek onderwijs in Amstelveen vrijwilligerswerk gaan doen. In de aanbevelingsbrief van die stichting aan de gemeente Zaanstad staat: 'Hoe over haar gedacht en gesproken werd, blijkt uit het feit dat wij wel eens tegen elkaar zeiden: Laat Ada het maar doen, dan komt het wel goed'. Hoe groter kan waardering zijn. Later is Ada verhuisd naar Veenendaal en werd zij vrijwilliger bij de Schoolbibliotheek van het Christelijk Lyceum Veenendaal. 'Je krijgt het van huis uit mee, mijn kinderen zijn ook heel sociaal, hoewel zij druk bezig zijn met hun carrière, maken zij tijd voor vrijwilligerswerk bij hun sportverenigingen en doneren zij bij allerlei instellingen. Nu ik in Assendelft woon en lid ben geworden van de Sint Petrus parochie in Krommenie doe ik daar natuurlijk ook vrijwilligerswerk. Toen ik hier twaalf jaar geleden kwam zei de pastor: 'Ada, zou jij de rouwverwerking willen aansturen'. 'Maar ik heb daar geen enkele ervaring in'. 'Geen probleem, ik weet dat jij het kan'. En het ging en nu leid ik een groep vrijwilligers die een aantal keren per jaar bijeen komen. Met Allerzielen en na de feestdagen zijn vaste bijeenkomsten, maar ook voor en na de vakantieperiode, daarnaast uiteraard na elk overlijden, waarvan wij in onze parochie er rond de veertig per jaar hebben. Mensen vinden elkaar in de werkgroep. Er is geen enkele verplichting om bij die sessies aanwezig te zijn, maar er zijn leden die al vanaf 1999 trouw elke keer komen. Elk mens beleefd rouw op zijn eigen manier. Ik ben er ook verantwoordelijk voor vluchtelingen. Zo hebben wij een aantal vluchtelingen uit Burundi en Eritrea. Dat zijn allen Christenen die zijn gevlucht voor terreur en geweld. Ik help met het invullen van papieren, voor huur- en zorgtoeslag en voor bijstandsuitkeringen. Wij proberen uitzetting te voorkomen. Ik ben een doorzetter, ik geef niet op tot ik resultaat heb bereikt. Ik zoek steeds nieuwe wegen om oplossingen te vinden, tot de minister aan toe. In de meeste gevallen lukt het mij ook. Ik reis daarvoor heel wat af. Regelmatig zit ik aan tafel in uitzetcentra Zevenaar en Eindhoven.

Twaalf jaar geleden, ik woonde net in Assendelft en wilde naast de kerk nog iets doen, las ik een advertentie in de krant dat het Gasthuis van het Antoni van Leeuwenhoek vrijwilligers zocht. En heel diep in mij had ik een zwak voor het Antoni van Leeuwenhoek, in de jaren zeventig heeft mijn vader daar gelegen, dat is zo liefdevol geweest en voelde ik dat ik zo iets terug kon doen. Het Gasthuis is een verlengstuk van het Antoni van Leeuwenhoek, een ondersteuning van het herstelproces van de patiënten.

Wij hebben een paar jaar geleden een gast gehad uit Curaçao die kon niet praten doordat zijn stembanden en strottenhoofd waren verwijderd. Zijn vrouw was thuis en belde regelmatig. Dan schreef ik op wat zij wilde zeggen en vroeg haar iets later terug te bellen. Dan had haar man opgeschreven wat hij haar wilde zeggen en zaten wij samen te wachten tot de telefoon ging. Hij kon wel horen wat zij zei en ik was zijn stem. Hij had een dochtertje van nog geen jaar die Francesca heet, hoe vaak ik heb moeten zeggen dat hij van Francesca hield weet ik niet meer. Op een dag kwam ik binnen en hij maakte met zijn hand een beweging omhoog, ik begreep het, ik stak twee duimen omhoog, hij mag naar huis. Ik zei hem dat ik hem zou bezoeken als ik ooit op Curaçao zou zijn. Wat hij niet wist, was dat mijn zoon zou trouwen met een meisje uit Curaçao en mijn man en ik daar zouden heengaan om kennis te maken met haar familie. Een jaar later stond ik bij hem voor de deur. Hij kon al een beetje praten en zei dat hij nooit had verwacht ooit in Amsterdam te belanden, maar dat iemand uit Amsterdam hem zou bezoeken helemaal niet. Het beste servies werd uit de kast gehaald en wij hebben thee gedronken, het was een geweldige ervaring. Ik zat oog in oog met de vrouw die ik verscheidene keren aan de telefoon heb gehad en met Francesca, die intussen bijna drie jaar was.

Vanuit de keuken kijken we uit op een prachtig stuk Amsterdam

Naast het Gasthuis is door het Antoni van Leeuwenhoek een nieuw pand gebouwd. Geen uitzicht meer vanuit de keuken en gastenkamers en veel minder lichtinval. Ter compensatie is een prachtig fotodoek op de grijze wand gespannen. 'Wat is dat mooi gedaan' tot 'Het lijkt net echt'. We krijgen veel leuke reacties van onze gasten. Fotografe Simone Bakker van het AvL is speciaal voor ons een zaterdag op stap gegaan om dit mooie plaatje te maken.

Grote schoonmaakactie door team BISELL

Op vrijdag 23 mei heeft het team van BISELL International Trading Company voor de tweede keer het tapijt in het Gasthuis gereinigd. In november 2013 hebben zij dit ook gedaan en ons schoonmaakapparaat geschonken.

Een team van 8 mensen heeft razendsnel het hele huis aangepakt.

Binnen een paar uur is al het tapijt in huis gereinigd. Daarnaast zijn de wanden en vloeren van de douches grondig gereinigd. Een goede gelegenheid voor hen om alle apparatuur die zij verkopen in de praktijk te testen.

Giften Benefietconcert

Vorig jaar heeft Martin Dhamarco voor de tweede keer een benefietconcert georganiseerd. Een fantastische avond. De opbrengst van deze avond is **€ 1.317,10**

Stichting Eentje-nog heeft in 2013 een Hollandse avond georganiseerd met heel veel Nederlandse artiesten. De helft van de opbrengst **€ 1.271,46** is voor het Gasthuis en de andere helft voor Kika.

BW Offshore Netherlands B.V. heeft het Gasthuis **3 tweedehands flatscreens** geschonken. Ellen Altena, Officemanager, wilde graag dat de tv's een nieuwe bestemming zouden krijgen bij een goed doel.

Nieuwsbrief

Samenstelling
Ariëtte van de Steeg
Danielle Zappeij
Georges van Lujck

Drukkerij
Filarski & Zn

Opmaak
JG Design

Stichting Gasthuis van het Antoni van Leeuwenhoek

Plesmanlaan 123
1066 CX Amsterdam
Telefoon (020) 346 20 20

www.gast-huis.nl

gast-huis@nki.nl

Margriet Gordijn, creatief therapeute

Er zullen niet veel mensen zijn die zoveel plezier in hun werk hebben en er met zoveel enthousiasme over praten als Margriet Gordijn, hoofd van de afdeling Creatieve Therapie in het Antoni van Leeuwenhoek. In de Glazen Zaal boven in de Centrale hal van het ziekenhuis heeft zij met nog vijf parttime medewerkers de beschikking over een prachtige ruimte. De activiteitenbegeleiding is behalve voor patiënten ook voor ieder die daarbij hoort, begeleiders van patiënten, familie, mantelzorgers. Op de afdeling creatieve therapie komen gemiddeld 22 mensen per dag, dat zijn er ongeveer 5000 per jaar.

'Het is zo jammer dat er een drempel is om hier te komen, wij hebben een imago dat het wel moeilijk zal zijn, ingewikkeld. Mensen die nog nooit hebben getekend zijn er bang voor, velen hebben geen idee wat wij hier doen. Wij organiseren creatieve lunches voor personeel en vrijwilligers, zodat ook zij begrijpen dat de afdeling creatieve therapie voor iedereen toegankelijk is, hoe belangrijk ons werk is. Het moet voor ieder toegankelijk zijn. Er mag niet met elk materiaal worden gewerkt, zo is er geen pottenbakkersoven, want klei geeft stof en er zijn patiënten met longziekten die daar veel last van kunnen krijgen. Wij werken wel met speksteen, maar dat maken wij nat en het ligt in natte doeken zodat er geen stof vrijkomt. Ook hebben wij een speciale porseleinverf die in een gewone keukenoven op 150° kan worden gebakken. Omdat het in het weekeinde zo stil is hebben wij met sponsorgelden nu ook weekendactiviteiten. Zo kwamen de gebroeders Arthur en Lucas Jussen hier eind juni een pianoconcert geven. Het is niet alleen patiënten waar wij voor staan, maar ook mantelzorgers die soms lange tijd in wachtkamers doorbrengen en ook veel zorgen hebben, zij kunnen bij ons hun tijd nuttig besteden, afleiding vinden of een luisterend oor, het leidt de mensen even af. Jongstleden 31 mei hebben wij een verwendag met vijf schoonheidsspecialisten georganiseerd, ook daar waren mantelzorgers welkom. Tijdens de landelijke mantelzorgweek hebben wij ook een mantelzorgdag, dan geven wij een concert, is er een manicure, geven wij stoelmassage en is er een fotograaf die foto's maakt van patiënten en hun naasten. Er was eens een mevrouw die heel ziek was en hier in bed kwam, toen dat niet meer ging omdat zij te veel pijn had, vroeg zij mij om bij haar op de kamer te komen. Ik kwam op het zelfde moment aan als de pijnarts. Die zei mij dat ik niet naar binnen kon omdat die

mevrouw zoveel pijn had. 'Ja, maar zij heeft mij zelf gevraagd om te komen'. 'Dokter', had zij gezegd, 'ik wil mijn eigen oorbellen maken, want ik wil graag mooi sterven'. Er is zelfs een patiënt geweest die vroeg of ik op de intensive care wilde komen, wij hebben samen een mozaïek gemaakt, soms deed zij maar drie steentjes per keer, dan doopte ik het steentje in de lijm en zij plaatste het op de juiste plek. Zo ging dat dagen door tot het werkje klaar was. Wij hebben vorig jaar een patiënt gehad, die een heel kort lontje heeft en nogal agressief is. Daar weten doktoren en verpleegkundigen over mee te praten. Op de afdeling ging wat hij wilde maken niet zoals hij het wilde. Ik zei, 'Je bent nu zo boos, dan lukt het zeker niet, ga even een kop koffie drinken en als je terugkomt gaan wij het opnieuw proberen'. Hij was tot rust gekomen en later lukte zijn werkstuk wel. Een tijdje later was hij er ook en een mevrouw zat te mopperen dat het niet ging zoals zij wilde, toen zei hij, 'mevrouw gaat u nu eerst even een kop koffie drinken

en als u dat heeft gedaan gaat u het opnieuw proberen en u zal zien, dan lukt het'. Zo zie je dat ook de ruwste bolster een klein hartje kan hebben. Dat was ook te zien aan zijn werk, hij schilderde hertjes op bordjes. Patiënten verliezen zoveel, niet alleen letterlijk door de operaties, maar ook figuurlijk; zelfs hun wil, zij moeten zich onderwerpen aan de wil van doktoren en verpleegkundigen, maar ook hun waardigheid. Er was een mevrouw die keelkanker had en moest praten met een gaatje in haar keel. Zij had nog niet veel geoefend en was slecht te verstaan. Zij vertelde dat zij er van hield veel te lachen en grappen te vertellen, maar dat kon zij niet meer. Ik vroeg haar het verdriet te tekenen. Dat deed zij door te tekenen wat zij allemaal heeft gedaan met haar stem. Toen zij klaar was vroeg ik haar of zij de tekening kon verscheuren, om zo het verdriet achter zich te laten. Zij deed het, maar een mooi stukje van de tekening hield zij vast en zei dat zij dat wilde bewaren. Op de achterkant schreef zij, dit is mijn tweede stem. Met creativiteit kun je de dingen verwerken.' 'Een mooi voorbeeld dat het bij ons niet altijd over verdriet gaat, maar dat iets maken zo belangrijk is, komt van een patiënt', zegt Margriet, 'een mevrouw die voor acht behandelingen naar het ziekenhuis moest. Alle keren reed zij mee met een andere vriendin en elke keer vroeg zij die vriendin om naar de Glazen Zaal te gaan om er een zijden sjaal te maken. Als zij klaar was met de behandeling zat de vriendin al in de wachtkamer met een nieuwe sjaal. Zo kreeg zij tijdens de behandelingen die moeilijk waren van al haar vriendinnen een zelfgemaakte zijden sjaal als aandenken.' Er ligt in de Glazen Zaal een gastenboekje zoals wij die ook hebben in het Gasthuis. Zomaar een greep uit de reacties. 'Het gezelligste plekje in het ziekenhuis' en ook 'De creatieve therapie, als fijne bijdrage aan mijn herstel'. Margriet Gordijn en haar collega Ellen van Beurden bieden ook individuele creatieve therapie om de gevolgen van kanker te verwerken. Dat kan dus ook in de Glazen Zaal. Na een opleiding HBO Creatieve Therapie heeft Margriet eerst in de kinderpsychiatrie en later in de volwassen psychiatrie gewerkt totdat zij twaalf jaar geleden in het Antoni van Leeuwenhoek kwam als creatieve therapeute. Individuele creatieve therapie is een één op één behandeling, voor de behandeling begint is er een intakegesprek en dan volgen ongeveer tien sessies. Meestal vindt dit plaats nadat de patiënt een operatie of een andere behandeling heeft gehad. 'Zoveel mensen zitten met ambivalente gevoelens, aan de ene kant het gevoel van kwaadheid en verlies en aan de andere dankbaarheid. Hoe ga je om met die tegenstrijdige gevoelens. Ik vroeg een patiënt om haar gevoel van warmte en gevoel van verdriet in twee tekeningen te omschrijven, op de ene tekende zij een dode boom en op de andere een mooie bloem. Toen vroeg ik om van die twee er één te maken en zij maakte een tekening van een boom met bloemen. Twee gevoelens in één lijf.'

Even voorstellen...

Ik ben Danielle Zappeij en ik werk nu drie jaar in het Gasthuis als assistent manager. Werken in het Gasthuis is behoorlijk afwisselend, geen dag is hetzelfde en naast de dagelijkse werkzaamheden zijn er dingen die je overkomen die zo onverwacht zijn en je kunnen verrassen. Mensen komen langs voor informatie of om een kamer te boeken. Soms komen er ook gasten van vroeger langs. Toen ik hier nog maar net werkte kwam er een meneer langs die vertelde dat hij gedurende een lange periode met zijn vrouw in het Gasthuis was geweest. Hij had een boek geschreven over de periode dat zij ziek was. Dat boek kwam hij ons aanbieden. Een mooi gebaar.

Samen met onze manager Ariëtte en een groep fantastische vrijwilligers zorgen we ervoor dat onze gasten zich hier voor even thuis kunnen voelen. Het geeft zoveel voldoening om met elkaar de gasten naast het ziekenhuis een stukje rust te kunnen bieden. Ik ben erg blij dat ik werk kan doen waar mijn hart in ligt.